

[Finansministeren.]

Jeg mener, det er rimeligt, at jeg dør gør Rede for de Forhandlinger, som er ført angaaende dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard spurgte, om det var Meningen, at nogle af de kortfristede indenlandske Laan, som vi har nu, og som forfalder til Betaling i September og November Maaned dette Aar, skal afløses af langfristede Laan. Jeg vil hertil sige, at det beror ganske paa, hvorledes Forholdene er, og hvilke Tilbud der kan komme til at foreligge for Ministeriet og Udvalgene. Jeg vilde beklage, hvis man ikke skulde kunne udnytte de Muligheder, som maatte fremkomme i den nærmeste Tid.

Ja, jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg tror, at de øvrige Udtalelser bedst kan fremkomme inden for Finansudvalgene.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby)s Udtalelser maa formentlig forstaas saaledes, at han principielt er imod Optagelse af Statslaan; dette behøver jo ingenlunde at betyde, at han i givet Fald ikke vilde finde, at de Betingelser, der forelaa for at optage Statslaan, var saa tilfredsstillende, at han kunde give sin Tilslutning dertil ud fra den Betragtning, at Rigsdagen for saa vidt havde givet Tilslutning til, at der *skulde* optages Statslaan. Hvad angaar den højtærede Finansministers Udtalelser om Finansudvalgene, kan jeg sige, at jeg har herfra gentagne Gange sagt, at jeg finder, det er en stor Misforstaaelse, naar Befolkningen maaske betragter Finansudvalgene som en Overrigsdag. Det er de ikke, og det skal de ikke være. I alle Spørgsmaal, hvorom der er Tvivl, maa selvfølgelig de tilfældige Mennesker, der sidder som Partiernes Repræsentanter i Finansudvalget, gaa til deres Partier og spørge, om de kan faa Tilslutning til dette eller hint eller ikke, og det er i høj Grad ud fra denne Betragtning, at jeg mener, det er noget betænkeligt, det man fortsætter med her — og som tilmed er forfatningsmæssig tvivlsomt —, at en Række af Personer, som ingen Funktion har, i det givne Øjeblik faar overdraget Rigsdagens hele Myndighed over for et Spørgsmaal, der jo har en vis økonomisk Interesse. Jeg kan slet ikke forstaa, at den højtærede Finansminister kan have noget imod, at naar i hvert Fald et anseligt Mindretal

finder, at det er tvivlsomt, om de Betingelser, der er opnaaet, er tilstrækkeligt gode, at Mindretallet da skal kunne forlange Rigsdagen indkaldt. Det er jo da ret beset Rigsdagens Sag at afgøre disse Forhold; man vil, forstaaer jeg nok, gøre det lettere for den, men man kan ogsaa gøre det saa let for Rigsdagen, saa Folk til en vis Tid siger: Ja, men hvad skal vi saa overhovedet have Rigsdagen til?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kyed har Ordet for en kort Bemærkning.

Kyed: Jeg var noget forbavset over at høre den højtærede Ministers Utilfredshed med Venstres Stilling til dette Lovforslag her; men jeg maa gaa ud fra, at det maa tilskrives den Uro, der var i Salen, at den højtærede Minister ikke blev opmærksom paa den Velvilje, som blev udtalt fra Venstre igennem mig som Ordfører. Jeg sagde nemlig, at vi var villige til at forhandle i Udvalget om Statslaans Optagelse og om de Konverteringer, der her er Tale om; og i øvrigt giver den højtærede Minister mig jo Ret ved at sige, der er mange Ting, vi ikke kan tale om i Salen; de maa drøftes i Udvalget, og det har jeg taget Hensyn til. Dernæst udtalte jeg et inderligt Ønske om, at Ministeren maatte faa Held til at faa konverteret disse Statslaan til en betydeligt lavere Rente end den, de staaar paa i Øjeblikket, og jeg gjorde det ud fra de Betragtninger, at efter min Opfattelse laa Laanemarkedet — det udenlandske Laanemarked, det indenlandske er maaske lidt anstrengt paa Grund af andre Forhold, som jeg ikke skal komme ind paa — gunstigt, og jeg nævnte som Eksempel, at Norge havde faaet konverteret sine amerikanske Laan. Dertil siger den højtærede Minister, at man skal ikke forhandle saadan noget for aabent Tæppe. Ja, men hvad angaar Norge, saa foreligger der officielle Oplysninger om disse Forhold.

Naar jeg nævnte min Forbavelse over, at de 100 Mill. Kr. ikke stod opført som Maksimum, saa var det ikke, fordi jeg vilde omtale det fejlagtigt omdelte Forslag, for en Fejl kan vi alle begaa; det er selvfølgelig kedeligt, for Manuskriptet har naturligvis nok været rigtigt, det har været Trykkeriet, der har trykt forkert. Men det er, som sagt, en Sag, jeg ikke skal komme ind paa, vi kan alle begaa Fejl, og Ministeren berigtigede denne Fejl i Gaar, og jeg mener ikke, der er Grund til at drage den frem her paa Talerstolen. Naar jeg gav Udtryk for min Forbavelse over, at de 100 Mill. Kr. ikke